

Uuda kaewab furnomattija.

Ehhitatud walges furno-rüdis,

Kille-pärjakene juuste sees,

Jugab Eilo, kedda Jummal üdis,

Kedda leinab iggamees.

Temma Armsad, surés kurwastusfes,

Unnustawad mängid, tansuga,

Seiswad mures furno-kirsto jures,

Siuwad lilli kofko nuttuga.

Nuttowäärt ep olnud ükski ennam

Kui sa hea, wagga lapsok,

Taevas polle ükski walm ka kennam

Kui so ing, mo Eiloke.

Kui üks ingel seisis tuule lehkes

Temma omma urtsikuse ees:

Nurme-kannid ollid temma ehtes,

Rinna-illo orjawiisa:dis,

Päwa warjaks ollid tule-tiwad,

Leppil temma ehtimise paif,

Küllä allik olli temma pegel,

Sõggi temma palle-läif.

Kennad wisid paisisid kui kuu-walge

Temma silmas, temma palge peäl;

Stinasäta, ni kui taewas selge,

Olli temma jut, kui ingli heäl.

Poiste silma põllew tullukene

Kumas kalli tüttarlapsete,

Kellel üksnes armas pejokene

Olli mehe järrele.

Willem üksnes! Kerwadine illo

Üüdis pühhapäw neid wainule:

Selge Taevas, laddus dhro-willo

Melitas neid seäl ka tansule:

Eilo siddus kenna sidi paela

Pejo kühbarale leiko a'al,

Kanges ümber temma wäsfind kaela

Kui ta puhkas nabra naal;

Eilo kandis Willo wihhud rõhko,

Sihtis wihko kandes pejokest,

Kunni willo päte jüdis dhro

Eha mahha iilgas plwetest.

Eilo olli pejul wägga kallis

Päwa-mötte, unnenäggo ka;

Kuida Eilo omma peigo sallis

Ei wödi üllekräida.

Willem! Willem! Surno-kellad üüdwad

Nuttos tõuseb aua-laulo heäl,

Mustas rides furnomatjad püüdwad